ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 648

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διὰ τὴν Χειραφετημένην.—Οἱ χοροὶ τῆς φιλανθρωπίας.—Εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Γύζη (ποίημα Κ. Παλαμᾶ).—Ἡ φιλία (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).—Γυναικεία κίνησις. Αἱ Ἀγγλίδες εἰς τὰς ἐκλογάς. Πανεπιστήμιον γυναικῶν εἰς Ἰαπωνίαν (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη).— Ἡ Μάγισσα — Λεξικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Μία εὐσίωνος λογοδοσία. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλὶς (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομήτριαι τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των, ἵνα μὴ διακοπῇ πρὸς αὐτὰς ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς συνδρομήτριαι, ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ νὰ ἐξοφλήσωσι τοὺς λ)σμούς των, διότι ἐπιθυμοῦμεν μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ τακτοποιήσωμεν πάντας τοὺς ἐκρεμεῖς λ)σμούς.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗΝ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίαν μου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἄστυ» μία κρίσις τῆς *Χειραφετημένης* παρὰ τῆς ἐκ Νέας Ὑόρκης δεσποινίδος Βακᾶ, ὡς ὑπογράφεται. Τὴν κρίσιν αὐτὴν ἐσχάτως μόνον εἶδον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντῶ τόσον ἀργά.

Ἐχάρην διότι μία γυνὴ μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀναγνωστριῶν τοῦ ἔργου μου, ἔγραψε κρίσιν περὶ αὐτοῦ. Τοῦτο προδίδει ὅτι ἠρχίσαμεν καὶ ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες νὰ ἐξελέγχωμεν τὰ ἀναγνώσματά μας καὶ νὰ ζητοῦμεν ἀπὸ αὐτὰ κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν τέρψιν μιᾶς στιγμῆς, ἢ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν μιᾶς δραματικῆς σελίδος. Ἐχάρην ἀκόμη, διότι ἡ κρίσις της φέρει τὸν χαρακτῆρα ἐπικρίσεως, εἰς πολλὰ δὲ καὶ μομφῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ τὴν συζήτησιν προκαλεῖ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον κινεῖ καὶ ἀναγκάζει ὅπως δήποτε καὶ αὐτὸ τὸ ἰδικόν μας κοινόν, τὸ ὁποῖον τόσον ὀλίγον καὶ τόσον ἐπιπολαίως ἀναγινώσκει, νὰ ἐπιθυμῇ νὰ γνωρίσῃ, ὡς συνήθως συμβαίνει, περισσότερον τὸ ἐπικρινόμενον ἔργον παρὰ τὸ ἐπαινούμενον.

Πιστεύω ἄλλως τε ὅτι τὰ ἐπικρινόμενα ἔργα ἔχουν περισσοτέραν κάπως ἀξίαν ἀπὸ τὰ ἀπολύτως θυμιαζόμενα. Οἱ μεγαλήτεροι φιλόλογοι τοῦ κόσμου εἶναι οἱ ἰσχυρότερον πολεμηθέντες, ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὰ ἔργα ἐπροκάλεσαν τὴν μεγαλητέραν ἀντίδρασιν. Ὅλοι οἱ κήρυκες καὶ ἀπόστολοι νέων ἰδεῶν καὶ νέων δογμάτων, εἴτε εἰς τὴν φιλολογίαν, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ, ἐὰν δὲν ἐλιθοβολήθησαν μὲ ἀληθινοὺς λίθους καὶ δὲν ἐκηρύχθησαν ἄξιοι ἀγχόνης, βεβαίως ὅμως ᾠσθάνθησαν ὅλους τοὺς νυγμοὺς τῶν ἀμειλίκτων ἐπιθέσεων καὶ ὅλα τὰ δηλητηριώδη δήγματα τῶν κατακρινόντων ἐκ συστήματος πᾶν ὅ,τι δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς τυφλῆς συνηθείας παραδεδεγμένα.

Χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν μεγαλοφυοῦς συγγραφέως εἶμαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν τόπον μου ἀπόστολος ἑνὸς νέου Θεοῦ, τὸν ὁποῖον αἱ πολλαὶ καὶ οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦν, δυστυχῶς δὲ καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι τάσσονται εἰς τὰς τάξεις του καὶ θέλουν νὰ ἀκολουθήσουν τὰ δόγματά του.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν τάσσεται καὶ ἡ κ. Βακᾶ. Λέγει ὅτι εἶναι «*Χειραφετημένη, ὑποστηρίζουσα μόνη της τὰς σπουδάς της*», τὸ ὁποῖον ἐξηγῶ *ἐργαζομένη, ἐκ τῆς ἐργασίας της ζῶσα καὶ ἀσχολουμένη εἰς ἀνώτερα μαθήματα*. Ἡ κ. Βακᾶ προαλείφεται ἴσως διὰ τὸ ἐπάγγελμα ἐπιστήμονος, δηλαδὴ γυναικὸς ἐχούσης ἀξιώσεις νὰ ζήσῃ,

ἐξασκοῦσα ἔργον, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἐθεωρεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀνδρικόν. Ἄλλως τε καὶ ἤδη ἐργάζεται, ὡς μᾶς λέγει.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν Χειραφέτησιν ζητῶ καὶ ἐγὼ διὰ τὰς Ἑλληνίδας, αὐτοῦ τοῦ εἴδους Χειραφετημένη εἶναι καὶ ἡ ἡρωΐς τοῦ πρώτου ἐκ τῶν βιβλίων μου τῆς Αὐγῆς. Οὔτε πολιτικὰ δικαιώματα διεκδικεῖ, ἀλλ' οὔτε ἐγὼ ἕως τώρα διεξεδίκησα τοιαῦτα διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Ἑλλάδος. Μόνον ἐργασίαν ζητῶ παντοῦ διὰ πᾶσαν γυναῖκα, ἔχουσαν ἀνάγκην να ἐργασθῇ, διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα καὶ ἀπὸ τὰς ὀδυνηρὰς συνεπείας τῆς ἀργίας. Δὲν ἔχει λοιπὸν νὰ ἀνησυχῇ ἡ κ. Βακᾶ καὶ νὰ κρούῃ μὲ τόσον φόβον τὴν σάλπιγγα τοῦ κινδύνου, ἀφοῦ ἡ ἰδία εἰς τὴν χειραφέτησιν ἐζήτησε τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης της.

Ἀλλ' ἡ κ. Βακᾶ κατακρίνει τὴν *Χειραφετημένην* μου, διότι δὲν νυμφεύεται καθ' ὅλους τοὺς διαγεγραμμένους τύπους, μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὰς εὐχὰς οἰκείων καὶ φίλων, διότι ἀμέσως δίδει ἓν παράδειγμα ἐπαναστατικὸν καὶ ἀρχίζει τὴν ζωήν της μὲ ψεῦδος καὶ ἀπάτην.

Μία κόρη, ἡ ὁποία ζῇ ὡς ζῇ ἡ Μαρία Μύρτου, δὲν ψεύδεται καὶ δὲν ἀπατᾷ κανένα, νυμφευομένη ὡς νυμφεύεται. Φρονεῖ ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κανονίσῃ αὐτὴ τὰ τοῦ μέλλοντός της, ὡς ἐκανόνισε μόνη καὶ διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν της, ὡς ἐδημιούργησε τὴν τύχην της. Ἡ ἐργασία τὴν ἔχει χειραφετήσει ἀπὸ τὰ παιδικά της ἔτη. Ἡ ἐργασία τὴν ἔχει ἐξυψώσει μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ δύναται νὰ φρονῇ, ὡς φρονεῖ ὁ πρῶτος τυχὼν ἀνήρ, ὅτι εἶναι κυρία νὰ διαθέσῃ τὴν ζωήν της ὡς νομίζει καλλίτερα. Ἀγαπᾷ ἕνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος, ὡς συμβαίνει κατὰ τὸ πλεῖστον, τῆς παρουσιάζεται ὡς ὁ τελειότερος τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους τυχαίως μία κόρη γνωρίζει εἰς τὸν κόσμον. Εἶναι ὡραῖος, φίνεται καλός, ἀνεπτυγμένος. Τὸν νυμφεύεται.

Ἡ κ. Βακᾶ εὑρίσκει παράδοξον πῶς τὸν ἠγάπησε μόνον διὰ τὸ κάλλος του. Ἀναντιρρήτως ἡ κ. Βακᾶ δὲν ἔχει ἀγαπήσει εἰς τὴν ζωήν της, ἄλλως τε θὰ ἤξευρεν ὅτι ὅταν ἀγαπᾷ κανείς, ἄνδρας ἢ γυναῖκα ἀδιάφορον, τοὐλάχιστον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀγάπης του εὑρίσκει εἰς τὸν ἀγαπώμενον ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον ἀκόμη εἶναι ὅτι ἡ κ. Βακᾶ θέλει τὴν συγγραφέα τῆς Χειραφετημένης ἓν εἶδος Εὐαγγελιστοῦ, κατὰ συνθήκας ὡρισμένας δημιουργοῦσαν τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου της καὶ ὄχι λαμβάνουσαν αὐτὰ ἐκ τῆς φυσικῆς ζωῆς. Θέλει τὴν Ἑλληνίδα Χειραφετημένην καὶ ἐργατικὴν καὶ τιμίαν καὶ φιλαλήθη καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος, ἀλλὰ καὶ ἀκολουθοῦσαν ἀπαρεγκλίτως καὶ αὐστηρῶς πάντα τὰ παραδεδεγμένα, ὀρθὰ ἢ μὴ ἀδιάφορον. Τὴν θέλει ἓν εἶδος ἡρωΐδος θαυματοποιοῦ, ἡ ὁποία μὲ τὴν μαγικὴν ῥάβδον της νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπὶ τῶν σαθροτέρων θεμελίων τοῦ κόσμου μίαν ὡραίαν οἰκοδομήν. Τὴν θέλει ἓν εἶδος Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος νὰ κόπτῃ τὰς πολλαπλᾶς κεφαλὰς ὅλων τῶν ἐχιδνῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν περιστοιχίζουν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου της καὶ αὐτὰς χωρὶς ῥόπαλον καὶ μάχαιραν, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸ μειδίαμα τῆς μακροθυμίας καὶ ὑπομονῆς της καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ παραδείγματός της.

Ἀλλὰ τότε οὔτε ὁ Ἴψεν, οὔτε ὁ Τολστόη, οὔτε ὅλοι οἱ μεγάλοι σήμερον ἀνακαινισταὶ τῶν κοινωνικῶν δογμάτων καὶ τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων θὰ εὕρουν χάριν παρὰ τῇ ἐπικριτρίᾳ τῆς Χειραφετημένης, διότι οἱ ἥρωες καὶ αἱ ἡρωΐδες των νέους δογματίζουν θεοὺς καὶ νέας διδάσκουν ἀρχὰς φιλοσοφίας καὶ ἠθικῆς.

Καὶ ἀρίνω μὲν εὐχαρίστως τοὺς μεγάλους φιλοσόφους ἀνυπεραspίστους ἀπέναντι τῆς κ. Βακᾶ, ἐννοῶ ὅμως νὰ ἀποδείξω εἰς ὅσους ἀνέγνωσαν τὴν κρίσιν της καὶ ὄχι τὸ βιβλίον μου, ὅτι ἡ *Χειραφετημένη μου* ἐσυκοφαντήθη καὶ ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ἔκφυλος, οὔτε ἐκνευρισμένη, οὔτε σείει καμμίαν ῥομφαίαν ἐκδικήσεως ἐναντίον κανενός, ἀλλ' οὔτε ἀνήκει εἰς καμμίαν κατηγορίαν χειραφετημένων, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν εἰς Ἀμερικὴν ἡ κ. Βακᾶ, ἀλλ' οὔτε πιθανόν, εἰς τὴν ἰδικήν της.

Εἶναι ἁπλούστατα Ἑλληνίς, χειραφετημένη τόσον, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μία Ἑλληνίς, ἡ ὁποία ἐργάζεται, ἡ ὁποία δύναται νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἀλλ' ἡ ὁποία ὡς κόρη τῆς μητρός της, ὡς δημιούργημα τοῦ ἰδικοῦ μας κοινωνικοῦ καθεστῶτος εἶναι δειλή, ὑποτιμᾷ τὴν ἰδίαν δύναμιν, δὲν ἔχει οἴησιν τόσην καὶ αὐτοπεποίθησιν, ὥστε νὰ πιστεύῃ ὅτι δύναται αὐτὴ νὰ θαυματουργήσῃ, ὅτι δύναται νὰ ἐξέλθῃ νικήτρια, ἀντιτάσσουσα τὰ ὅπλα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὰ μόνα τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἠξεύρει νὰ χειρίζεται, ἐναντίον τῶν δολοπλοκιῶν, τῆς προδοσίας καὶ ὅλων τῶν εἰδεχθῶν μικροπονηριῶν, εἰς τὰς ὁποίας πλέει καὶ ὁ σύζυγός της καὶ οἱ περὶ αὐτόν.

Ἔκφυλος θὰ ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐὰν εἶχε τόσην οἴησιν καὶ τόσον ἐγωϊσμόν, ὥστε νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ἀδύνατα. Ἔκφυλος θὰ ἦτο, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ θυσιάσῃ τὴν ἰδικήν της ζωήν, τὴν ἰδικήν της εὐτυχίαν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου της. Ἔκφυλος θὰ ἦτο, ἐὰν ἠκολούθει τὴν ἀρχὴν τοῦ *ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος* καὶ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα εἰς τὸν ἄνδρα ὡς κάμνει δυστυχῶς μία μεγάλη μερὶς γυναικῶν μὴ χειραφετημένων. Ἔκφυλος θὰ ἦτο, ἐὰν τοὐλάχιστον ὡς ἡ Francillon τοῦ Δουμᾶ, ἔκαμνε καὶ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν κόσμον νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸν ἐπλήρωνε μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα.

Ἀλλ' ἡ κ. Βακᾶ τρέμει μήπως ἡ γυνή, ὡς λέγει, *ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ τεθραυσμένον τοῦ ἀνδρὸς πλάσμα* καὶ ἀφίνεται εἰς ἕνα χείμαρρον ῥητορικῶν σχημάτων καὶ ὁμιλεῖ περὶ ἀχαλινώτων παθῶν, περὶ ἱερῶν δεσμῶν, περὶ περιφρονήσεως νόμων, ὡς ἡ πτωχὴ Μαρία Μύρτου νὰ διέπραττεν ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀχαλιναγώγητος νὰ ἀφίετο, τίς οἶδε, εἰς ποῖον κατήφορον ἀθλιότητος καὶ διαφθορᾶς.

Ἡ κ. Βακᾶ ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάζῃ. Ἡ Μαρία Μύρτου μένει τὸ *τεθραυσμένον πλάσμα τοῦ ἀνδρὸς* καὶ ὁ σύζυγος ἐξακολουθεῖ τὴν ζωήν του τοῦ παρελθόντος, παρηγορούμενος ἀπὸ τὴν ὡραίαν του χήραν, μεθ' ἧς ἐξακολουθεῖ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον μόνον αἱ τρεῖς πρῶται ἡμέραι τοῦ γάμου του εἶχον διακόψει καὶ πολλαπλασιάζων τὸν ἀριθμὸν τῶν ὡραίων κατακτήσεών του, ἃς μὲ τόσην αὐταρέσκειαν ἀπηρίθμει τὴν πρώτην νύκτα τῶν γάμων του. Γυναῖκες ὡς ἡ Μαρία Μύρτου,

μένουν πάντοτε *τεθραυσμένα πλάσματα*, διότι εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά των ἀντιτάσσει ἡ σκληρὰ πραγματικότης τοιαύτας ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίας, ὥστε διὰ παντὸς νὰ δηλητηριάζεται ἡ ζωή των. Ἀλλὰ λογική, φρόνιμος, ἐπιθυμοῦσα νὰ προασπίσῃ τὴν ἀγάπην της ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀηδίαν, τὸν κλῆρον αὐτὸν πάσης γυναικὸς καταδικασμένης νὰ ζῇ ὑπὸ τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἔζη αὐτή, ἐπιθυμοῦσα ἰδίως νὰ σώσῃ τὸ τέκνον της ἀπὸ τὴν μολυσμένην ἀτμοσφαῖραν τοῦ περιβάλλοντος, ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κακοηθείας, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε καθ' ἑκάστην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, φεύγει μακράν, εἰς τὸν τόπον ἀκριβῶς ὅπου ἡ ἀλήθεια βασιλεύει, ὅπου αἱ παλαιαὶ κοινωνικαὶ προλήψεις ἔχουν καταρρεύσει, ὅπου τὸ παιδί της, ἄρρεν ἢ θῆλυ ἀδιάφορον, θὰ ἀναπτυχθῇ ἠθικῶς ὑγιὲς καὶ ἐλεύθερον ὡς ὀφείλει νὰ εἶναι πᾶς ἄνθρωπος.

Τὴν μεγάλην αὐτὴν μητρικὴν αὐταπάρνησιν τῆς Μαρίας Μύρτου ἡ κ. Βακᾶ δὲν δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ, τὴν μεγάλην αὐτὴν ἰδέαν ἥτις διέπει τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Αὐγῆς, ἡ Ἀνατολῖτις ἐπικρίτρια ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθῇ δι' οὓς λόγους θέλω ἐκθέσει εἰς ἄλλο ἄρθρον μου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Εἶναι ἡ μεγαλητέρα χορευτικὴ ἐπιτυχία τῆς χειμερινῆς περιόδου ὁ χορὸς αὐτός. Σπανίως παρετηρήθη τόση ἁρμονία μεταξὺ τοῦ μεγαλείου μιᾶς φιλανθρωπικῆς πράξεως καὶ μιᾶς ἐπισήμου κοσμικῆς ἑορτῆς.

Τὸ μέγαρον τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Παπούδωφ νομίζει τις ὅτι ᾠκοδομήθη ἐπίτηδες διὰ νὰ στεγάζῃ ἀδελφωμένα τὸ ὡραῖον καὶ τὸ καλὸν μαζὶ εἰς τοιούτας κοσμικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ἐνταυτῷ συναθροίσεις. Ἔχει ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῶν ρυθμῶν τῆς ἁρμονίας, ὡς ἔχει ὅλον τὸν ἁβρὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον πλοῦτον, μὲ τὸν ὁποῖον αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ἀγαποῦν νὰ περιβάλλωνται.

Καὶ ἐνῶ ἦτο χορὸς φιλανθρωπίας καὶ ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν τύπον καὶ τὰς συνήθεις πλέον ἀνωμαλίας τῶν δημοσίων χορῶν καὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀναμίκτων κάπως συγκεντρώσεων, παρουσίαζε τὸ σπάνιον φαινόμενον τῆς ἀμιγοῦς χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς ἐκλεκτικότητος καὶ τῆς ἀβρότητος, τῆς ἀνταποκρινομένης καὶ πρὸς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ χοροῦ καὶ πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ περιβάλλοντος, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον τελείως καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας ἀκόμη λεπτομερείας εἰκονίζεται ἡ φυσιογνωμία τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ὁ συνάδελφός μου τῆς Ἑστίας ἠθέλησε νὰ διαφιλονικήσῃ τὴν ἀξίωσίν μου ὅτι εἰς τοὺς χοροὺς τῆς φιλανθρωπίας χορευταὶ καὶ χορεύτριαι μετουσιώνονται. Νομίζω ὅτι ἐὰν ἐψυχολόγει περισσότερον τὰ τῆς ἁρμονικῆς διεξαγωγῆς τοῦ χοροῦ τῆς κ. Παπούδωφ, καὶ ἐὰν συνέκρινεν αὐτὸν μὲ ἄλλους, βεβαίως θὲ διέκρινε τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνων διαφοράν.

Δὲν εἴπομεν ὅτι οἱ χορεύοντες ἀνελογίζοντο τὰ δεινὰ ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν ἐδίδετο ὁ χορός, ἀλλ' οὔτε εἶχον συνέλθει ἐκεῖ ὅλοι καὶ ὅλαι, ὅπως ἀποκλειστικῶς στροβιλίσουν τὰς ψυχάς των, ὑπὸ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ μῦρα τῆς εὐποιΐας. Ἀλλὰ βεβαίως συνησθάνοντο τὸ μεγαλεῖον τῆς πράξεως τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ βεβαίως ἐκ πόθου νὰ συντελέσουν εἰς τὸν ὡραῖον καὶ εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ χοροῦ εἶχαν κανονίσει καὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἀπολαύσεις των τῆς ἑσπέρας ἐκείνης.

Ἀλλὰ πλὴν τοῦ συναδέλφου τῆς Ἑστίας, ἐλάβομεν μεταξὺ ἄλλων καὶ ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παπαγεωργίου, τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ὅστις τάσσεται μετὰ τῶν φρονούντων, ὅτι οἱ φιλανθρωπικοὶ χοροὶ ἀποτελοῦν ἀνώμαλον τῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων διατύπωσιν καὶ ὅτι οἱ φιλάνθρωποι ἠδύναντο νὰ προσφέρουν τὴν συνδρομήν των, χωρὶς νὰ ζητοῦν διὰ τοῦτο τὸ εἰς διασκέδασιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθήσεων ἀντίτιμον αὐτῆς.

Εἰς τὸν κ. Παπαγεωργίου ἀπαντῶμεν ὅτι ὑπάρχουν βεβαίως πολλοὶ φιλάνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν δαπανῶν των ἀναγράφουν καὶ κονδύλιον βοηθημάτων φιλανθρωπικῶν. Ἀλλὰ συνήθως οἱ πλεῖστοι τὴν στήλην αὐτὴν ἀρίνουν λευκὴν ἐλλείψει πάντοτε περισσεύματος. Ἄλλοι δὲ λησμονοῦν κἂν τὴν ὕπαρξιν τῶν δυστυχῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης καὶ ἡ ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπίας γενναιότης των δὲν φθάνει πέραν τῆς πεντάρας, τὴν ὁποίαν σπανίως δίδουν εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἐπαίτην.

Δι' αὐτοὺς οἱ φιλανθρωπικοὶ χοροὶ καὶ αἱ κοσμικαὶ συγκεντρώσεις εἶναι μία εὐχάριστος καὶ δελεαστικὴ ἄσκησις τῆς φιλανθρωπίας, εἶναι εἷς τρόπος εὐάρεστος, δι' οὗ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τῆς εὐποιΐας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης. Ἄλλως τε, ἐπαναλαμβάνομεν, αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι πρωτοστατοῦν πάντοτε εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ἐκανόνισαν καὶ κανονίζουν καὶ τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἰδανικῆς ἀβρότητος καὶ τῆς ἠθικῆς ἁρμονίας, τῆς ὁποίας ὑπέρτατον ὑπόδειγμα μᾶς ἔδωκεν ὁ τελευταῖος χορὸς τῆς κ. Α. Παπούδωφ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΓΥΖΗ

Νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει καλλίτερος τρόπος νὰ ὑμνήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Γύζην, μίαν ἀπὸ τὰς ὀλίγας δόξας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἢ ἀναγράφουσαι τὸ ποίημα τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἐθνικὴν Ἀγωγὴν» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου:

Τεχνίτη Χάρε,
Τὸ συντριμμένο του συμμάζωξε κοντύλι.
Μέσ' ἀπὸ τῆς αὐγῆς τὰ χρυσοτέφανα
Καὶ μεσ' ἀπὸ τῆς Δύσις τὴν πορφύρα.
Τὸ συντριμμένο του κοντύλι
Σὰ μιὰ βαθύφωνη ἦταν λύρα
Οἱ ὀλέφωτες Κυκλάδες τὸν ἐγέννησαν.
Τεχνίτη Χάρε,
Τὸ πιὸ λευκὸ κυκλαδικὸ μάρμαρο πάρε.
Τὸν κοιμισμένο ἀνάστησε ζωγράφο
Στὸν ἄξιο τάφο.

Σβύσε τὸ χρῶμα, τῆς βασίλισσας
Ζωῆς τὸ γέλασμα τὸ θεῖο,
Σκάλισε ἀπάνου
Στῆς πέτρας τὸ σκληρὸ καὶ τὸ χλωμὸ στοιχεῖο
Στὴν ἄσπρη λύπη τοῦ σαβάνου,
Σκάλισε ἀπάνου
Ὅσα ἱστοροῦσε τὸ κοντύλι του

Ποῦ σὰ βαθύφωνη ἦταν λύρα,
Ὅσα ἱστοροῦσε τὸ κοντύλι του
Μεσ' ἀπὸ τῆς αὐγῆς τὰ χρυσοστέφανα
Καὶ μεσ' ἀπὸ τῆς Δύσις τὴν πορφύρα.

Καὶ μὴν ξεχάσῃς
Τὰ νεραϊδόπλαστα τῆς μάμμης παραμύθια.
Πρὸς τὰ παιδάκια γύρω της τὰ θαμπωμένα,
Καὶ τὴν Παρθένα μὲ τὸ τάξιμο.
Τὴν πονεμένη τῆς ἀγάπης,
Μὴ τὴν ξεχάσῃς,
Σμῖξε τὰ ταπεινὰ καὶ διαβατάρικα
Μὲ τὰ μεγάλα καὶ μὲ τὰ αἰώνια.

Καὶ τὴν ἀρχαίαν Ἀθηνᾶ καὶ τὴν Ἰδέα
Μὲ τοῦ χωριοῦ τὰ εἰδύλλια καὶ τῆς σκλαβιᾶς τὰ χρόνια.
Καὶ μὴν ξεχάσῃς,
Κάμε νὰ φεύγῃ τῆς ζωῆς ὁ θρίαμβος
Πρὸς τὰ βαθειὰ κάποιας ἀγέννητης
Ἀκόμα πλάσης.
Καὶ σκάλισε αὐτοῦ πέρα
Σὲ ἀμίλητο φιλὶ τὴ γῆ καὶ τὸν αἰθέρα,
Καὶ σκάλισε ὅλα
Ὅσα ἱστοροῦσε τοῦ ζωγράφου τὸ κοντύλι
Καὶ σπεῖρε ἀνάμεσα. κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ παντοῦ,

Ρόδα παρμένα ἀπὸ πρωτόφαντον Ἀπρίλη.
Καὶ κάτου κάτου
Σκάλισε ἀκόμα
Ἀναβρυσμένο ἀπὸ τὸ πάτριο χῶμα.
Τὸ μέγα ὅραμα, τὴ Δόξα.
Καὶ στὸ βιβλίο της κλιτὴ στοχαστικὰ
Ἂς γράφῃ ἡ Δόξα τ' ὄνομα του!

Κωστῆς Παλαμᾶς

Η ΦΙΛΙΑ

Ὁ καιρὸς εἶνε ὡραῖος, ἡ ἀτμοσφαῖρα γλυκεῖα, ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος. Τὸν ὁρίζονται περιβάλλει ἀτμὸς γαλάζιος καλύπτων τὰ ἀπέναντι δάση. Τὰ πουλάκια εὔθυμα πετοῦν εἰς τοὺς γυμνοὺς τῶν δένδρων κλάδους· πόσους φθόγγους ἐκκοκίζει ὁ λάρυγξ τῶν κακῶν ψαλτῶν καὶ αἰωνίων τῶν πόλεων κατοίκων σπουργιτῶν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ θέρος ἀφῆκε τὴν ὡρκίαν ἡμέραν, ὅπως ἀνακόψῃ τὴν μονοτονίαν τῶν φκιῶν καὶ ψυχρῶν τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν. Νέοι καὶ γέροντες καὶ παιδάκια ἐξῆλθαν εἰς τὸν δρόμον, δραττόμενοι εὐχαρίστως τῆς εὐκαιρίας. Πῶς ψάλλουν τὰ μικρὰ τοῦ νηπιαγωγείου, περιπατοῦντα τὴν ἄνοιξιν! πῶς τὴν καλοῦν μὲ τόσα θωπευτικὰ ὀνόματα νὰ σπεύσῃ νὰ φαιδρύνῃ τὴν φύσιν μὲ τὰ λευκά της ἄνθη!

Εἶνε δευτέρα μεταμεσημβρινὴ ὥρα· ἰδοὺ καὶ αἱ σχολικαὶ τάξεις αἱ μὴ ἔχουσαι τὴν ὥραν αὐτὴν μάθημα ὁδηγοῦνται ὑπὸ τῶν διδασκάλων εἰς τὸν περίπατον. Τὶ φαιδρότης! Καὶ ὁ κυρίαρχος τοῦ φωτὸς εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα φαινόμενος στέλλει τὰς ἀκτῖνάς του εἰς χρυσᾶς δέσμας εἰς τὴν πρασινομαύρην καὶ μαραμμένην ὑπὸ τοῦ ψύχους τοῦ πάρκων χλόην, μεταβάλλων τὰς ἐπ' αὐτῆς παγωμένας ρανίδας εἰς ἀδάμαντας, ἐκπέμποντας φλόγας μυριάδων χρωμάτων. Τὶ ὡραῖο στόλισμα τὸ φῶς! πῶς θωπεύουν αἱ θερμαὶ ἀκτῖνες τοὺς παγωμένους τοῦ νεροῦ κόμβους! πῶς τοὺς μετέβαλον εἰς πολυτίμους λίθους, καὶ τώρα φαίνονται ὡς νὰ τὸν εὐχαριστοῦν διὰ τῶν διαφόρων χρωμάτων καὶ τῆς λάμψεώς των. Τὰ πάντα ἐφκίδρυνε τὸ φῶς· μόνον ἡ δεκαπενταετὴς μικρὰ γείτων μου Μαργαρίτα παρὰ τὴν συνήθειάν της δὲν εἶναι φαιδρά, διότι ἡ φίλη της Αἰκατερίνη εἶχε μάθημα ἀκριβῶς καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸν περίπατον. Ἐπέστρεψεν εἰς τὰς τέσσαρας μελαγχολική. Ἡ μητέρα της ἀσχολεῖται εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἡ μάμμη εἶνε εἰς τὸν ἐξώστην ἐπὶ μεγάλης πολυθρόνας καὶ πλέκει. Ἡ Μαργαρίτα ἐπῆρε τὸ μικρὸν σκαμνάκι καὶ ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τῆς μάμμης. Πῶς διεσκέδασες σήμερον; ἐρωτᾷ ἡ μάμμη· ἐχάρης βέβαια τὰς ὡραιότητας τῆς φύσεως;

Τίποτε δὲν ἐχάρην καὶ τίποτε δὲν μ' εὐχαριστεῖ, ὅταν δὲν ἔχω πλησίον μου τὴν φίλην μου νὰ τὰ θαυμάζωμεν μαζῆ.

Ὥστε ἐννόησες τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ δώρου αὐτοῦ τοῦ ὀνομαζομένου *φιλία;* Καιρὸς τότε εἶνε ν' ἀρχίσω νὰ σοῦ εἰπῶ μερικὰ διὰ τὸ θεῖον αὐτὸ δῶρον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πολὺ προφέρεται καὶ ἡ πραγματικὴ ἀξία ὀλίγον γνωρίζεται, τὸ φάρμακον τοῦτο τὸ τόσον ὠφέλιμον καὶ σωτήριον, ἀλλὰ καὶ χρῆζον μεγάλης προσοχῆς εἰς τὰς δόσεις καὶ τὴν τήρησιν καὶ τὴν χρῆσιν.

Ἡ φίλη μου, εἶπες· ἡ φίλη σου λοιπὸν εἶνε ἀδελφή, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξες σύ, ὅπως ἡ ἀδελφή σου εἶνε φίλη, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις σοῦ ἔδωκεν· ἀλλ' αὐτὴν μὲν δέχεσαι, ὅπως σοῦ ἐδόθη ὑπὸ τῆς φύσεως, ἐ ῷ ἐκείνην ἐκλέγεις σὺ κατ' ἀρέσκειαν· προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀδελφῆς καὶ προσοχὴ μετὰ τὴν ἐκλογὴν μὴ βλάψῃς τὴν ἀδελφήν Ἂν ἀκουσίως τὴν ἔβλαψες, σπεῦσε νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμην. Τὸ σφάλμα σου εἶνε συγχωρητόν· ἂν ἑκουσίως εἶχες τὸ δυστύχημα νὰ τὴν βλάψῃς, εἶσαι ἀσυγχώρητος. Ἡ φιλία, ἥτις σὲ συνέδεσε μετὰ τῆς φίλης σου διὰ τῆς ἱερᾶς της ἀλύσεως, εἶνε θεὰ αἰθερία εὐγενοῦς ὑπερηφανείας, δὲν ἐπιδέχεται προσβολήν, ὅπως δὲν ἀνέχεται καὶ λιβανωτὸν μὴ προσφερόμενον εἰλικρινῶς Τώρα ἔχεις μίαν φίλην, ἀργότερα θ' ἀποκτήσῃς καὶ ἄλλας, δεκάδας ἴσως πολλάς. Σοῦ εἶπον ὅτι ἡ φιλία εἶνε θεὰ αἰθερία, ζῶσα εἰς τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἀθάνατον, ὥστε καὶ σὺ ἔκλεγε τὰς φίλας σου εἰς τὸ ἰδεῶδες, θυμάζουσα τὰς πνευματικάς των ἀρετὰς τὰς ἀθανάτους καὶ ὄχι τὰς ὑλικάς των τὰς θνητάς· καὶ ὅταν μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἀνακαλύψῃς τὸ ἀνθρώπινον τῆς φίλης σου ἐλάττωμα, ἀγάπησέ την μὲ τὸ ἐλάττωμά της, καὶ γνώρισέ της το ὡς ἀδελφή, ἂν τοῦτο σοῦ εἶνε δυνατόν, ἀλλὰ μὴ τὴν προσβάλῃς, μὴ τὴν κατακρίνῃς, μὴ τὴν περιγελάσῃς διὰ τοῦτο, οὔτε ἀστεϊζομένη· ὁ πικρὸς ἀστεϊσμὸς φαρμακεύει τὴν φιλίαν.

Αἱ φίλαι σου θὰ εἶναι ὁ μικρὸς κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ζῇς, ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐξαρτᾶται πολλάκις ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη σου, καὶ εἰς τὸν μικρὸν τοῦτον κόσμον θα ἐφαρμόσῃς πρῶτον τὴν τέχνην τοῦ βίου πρακτικῶς, τὴν ὁποίαν τώρα διδάσκεσαι εἰς τὸ σχολεῖον θεωρητικῶς. Αὕτη εἶναι ἡ δυσκολωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων τεχνῶν, καὶ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς θὰ φανῇ κατὰ πόσον εἶσαι μαθήτρια ἢ διδάσκαλος τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν θέλεις ἐφαρμόσει ἀργότερα εἰς πολὺ μεγαλήτερον κύκλον, εἰς τὸ φοβερὸν θέατρον, ὅπου καὶ σὺ θέλεις παρουσιασθῆ, τὸ ὀνομαζόμενον «κόσμος».

Ζυρίχη **Μαρία Πινέλλη**

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Β'.

Αἱ Ἀγγλίδες καὶ αἱ ἐκλογαί. Ὁ ἀξιότιμος κ. Claude Hay, βουλευτὴς τοῦ Hoxton, ὑποστηρικτὴς τῆς πολιτικῆς ψήφου τῆς γυναικὸς γράφει:

«Προσετάθησα νὰ εὐχαριστήσω ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν κυρίων καὶ τῶν κυριῶν τῆς Primrose League διὰ τὴν ἀνεκτίμητον ὑποστήριξιν, ἣν μοὶ παρέσχον κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς εἶναι τόσον μέγας, ὥστε ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ διαβιβάσητε διὰ τῆς ἐφημερίδος σας τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἱππότας, κυρίας καὶ ἑταίρους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Primrose League καὶ ἐγὼ ὡς ἐπιτυχὼν ὑποψήφιος ὀφείλομεν τόσα. Ἡ συστηματικὴ καὶ σύντονος ἐργασία, ἣν τὰ μέλη τῆς Primrose League κατέβαλον, ὅπως κερδίσουν τὸ Hoxton — μέχρι τοῦδε ἔδραν ριζοσπαστῶν — ὄχι μόνον ἀξίζει τὴν ἐκτίμησιν παντὸς φιλοπάτριδος ἀνδρός, ἀλλ' ἔθεσεν ἐμὲ εἰς προσωπικὴν ὑποχρέωσιν, ἣν εὐχαρίστως ἀναγνωρίζω».

Πολλαὶ ἀκόμη τοιαῦται περικοπαὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναγραφῶσιν, ἀλλ' ἀρκοῦσιν αὐταί, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι ἄνδρες πολιτικοί, φρονοῦντες ὅλως ἀντίθετα ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ψῆφον τῆς γυναικός, εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀναγνωρίσουν δημοσίᾳ τὴν ἀξίαν τῆς πολιτικῆς ἐργασίας τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως· εἴτε ἄνδρες εἶναι αὐτὰ εἴτε γυναῖκες καὶ αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητον τεκμήριον τῆς τροπῆς τῶν πραγμάτων ἀπὸ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ ἔναρξις πολιτικῆς συζητήσεως μεταξὺ τῶν κυρίων ἦτο σημεῖον ἀποχωρήσεως διὰ τὰς κυρίας.

Ἀλλ' ἡ κορωνὶς πάντων εἶναι ὁ λόγος τοῦ πρώτου λόρδου τοῦ θησαυροφυλακείου πρὸς τὸ μέγα συμβούλιον τῆς Primrose League ἐν τῷ δημαρχείῳ τοῦ Westminster κατὰ τὴν 5ην Δεκεμβρίου. Ἀφοῦ ὡμίλησε περὶ τῆς ἀδιαφορίας ὡς περὶ ἑνὸς τῶν κινδύνων τῆς σήμερον, καὶ μιᾶς ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀσθενειῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προφυλάσσωνται πάντες εἰς τὸ μέλλον, ὁ κ. Balfour εἶπε: «Κυρίαι καὶ κύριοι, σᾶς θεωρῶ ὡς ἓν ἐκ τῶν πρωτίστων μέσων, δι' οὗ θὰ ἀποσοβηθῇ ὁ κίνδυνος αὐτός. Ἡ λαμπρά σας διοργάνωσις ρίπτει παντοῦ ζωήν, πνεῦμα καὶ πῦρ. Σεῖς βλέπετε κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν ποῦ πρέπει νὰ τείνητε χεῖρα βοηθείας, σεῖς φροντίζετε ὅπως μή τις τῶν ἐκλογέων, ἀρκούμενος εἰς τὴν ἰδίαν του ἡσυχίαν παραμελήσῃ τὸ ἔργον τῶν Συντηρητικῶν καὶ ἀποφύγῃ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα.... Κυρίαι καὶ κύριοι, σᾶς συγχαίρω διὰ τὸ ἐν τῷ παρελθόντι ἔργον σας. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τῆς μερίδος, εἰς ἣν ἀνήκω διὰ τὴν ἐργασίαν, ἣν ἐπετελέσατε ὑπὲρ αὐτῆς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπέλθῃ χαλάρωσις τῶν προσπαθειῶν σας. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συνεχίσητε καὶ εἰς τὸ μέλλον τοὺς κόπους, οὓς μέχρι τῆς σήμερον κατεβάλατε καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ Λονδῖνον θὰ μένῃ ὡς πάντοτε μέγα προπύργιον τοῦ Ἑνωτικοῦ κόμματος.

Ὅταν ὁ ἡγέτης τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων ἀναφέρῃ τοιούτους σοβαροὺς λόγους, ἀποτεινόμενος πρὸς ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐπιβάλλων τὰ αὐτὰ πολιτικὰ καθήκοντα εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἀποκτήσωμεν καὶ πολιτικὰ δικαιώματα.

Γυναικεῖα Πανεπιστήμια ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἡ πλουσία οἰκογένεια τῶν Μιτσουὴ ἐν Τόκιο προσέφερε μέγα γήπεδον ἐντὸς τῆς πόλεώς των, ὅπως ἀνεγερθῇ Πανεπιστήμιον διὰ τὰς γυναῖκας· ἄλλοι δὲ τρεῖς συμπολῖται των συνεισέφερον τὸ ποσὸν 24,000 λιρῶν στερλινῶν πρὸς κατασκευὴν τῶν κτιρίων. Τὸ ἔργον ἔχει ἤδη προχωρήσει καὶ ἐλπίζεται ὅτι μέχρι τοῦ ἔαρος τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ ἔχει συμπληρωθῆ.

Δὲν εἶνε φόβος νὰ ὑπάρξῃ ἔλλειψις φοιτητριῶν, διότι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πολλαὶ νεάνιδες καλῶν οἰκογενειῶν ἐζήτησαν νὰ ἀκολουθήσωσι πανεπιστημιακὰς σπουδὰς πρὸ πάντων τῆς ἰατρικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. Τὸ Πολυτεχνεῖον προετοιμάζει πολιτικοὺς μηχανικούς, φαίνεται δὲ πιθανώτατον ὅτι ἡ Ἰαπωνία ἐντὸς ὀλίγου θὰ δώσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην παράδειγμα προόδου, ἀνοίγουσα νέαν σφαῖραν ἐργασίας εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ μέλλοντος.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **Ὄλγα Κούζη**

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Αὐτὸ θά σε χαντακώσῃ, εἶπεν ὁ ἄλλος ἀξιωματικός, ὁ εὐφυολογῶν πάντοτε, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσην πεποίθησιν περὶ τῆς ἰδικῆς του ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπεροχῆς, ὥστε ἔκαμνε τὸν ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀμερικανίδος, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπησχόλει ὅλην ἐκείνην τὴν συντροφιάν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τρόπον τόσον διάφορον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ξανθὸς ἔσπρωξεν ἀμέσως τὸ βραχιόλι εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ λευκοῦ βραχίονός του, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως αἴφνης παρουσιασθῇ ἡ κόρη καὶ συλλάβῃ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο χέρι σκλαβωμένον ἔστω καὶ εἰς τὸν χρυσοῦν ζυγὸν μιᾶς παλαιᾶς ἀναμνήσεως. Μηχανικῶς τὸ βλέμμα του ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ἡ ὁποία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤνοιγε, μαζῆ δὲ μὲ αὐτὸν ἐστράφησαν καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι μὲ ἕνα ἀκούσιον καρδιοκτύπι, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμε νὰ χλωμιάσουν διὰ μίαν στιγμήν.

Ἀντὶ τῆς Ἄννας ὅμως ἐπκρουσιάσθη ἡ ὀστεώδης καὶ ἀντιπαθητικὴ μορφὴ τῆς κ. Δέλβου, συνοδευομένης ἀπὸ τὰς δύο θυγατέρας της, αἱ ὁποῖαι ὡμοίαζαν ξύλα ἄκαμπτα ἐνδυμένα μᾶλλον, παρὰ παιδιά.

Ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν ὅλους, ἐζήτησεν εἰδήσεις διὰ τὸν ἀδελφόν της.

Εἶναι πολὺ καλὰ συντροφευμένος, ἀπήντησεν ὁ Παλβίδης. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἔχει γίνει ἡ σκιὰ τῆς μὶς Δούαλ.

Ἡ κ. Δέλβου ἐπροσποιήθη ἔκπληξιν καὶ ἡ χορεία τῶν τεσσάρων ὑποψηφίων ἔστρεψεν ἤδη ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὴν κ. Παλβίδου.

Μία ἰδέα εἶπεν ἡ κ. Παλβίδου, στρεφομένη πρὸς τοὺς φίλους της. Πηγαίνομεν ὅλοι νὰ τοὺς εὕρωμεν εἰς τὸ Ζάππειον; Εἶναι εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ξιφασκίας. Ἐκεῖ θὰ σᾶς γνωρίσω μὲ τὴν μὶς Δούαλ.....

Καὶ ἐκεῖ θὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη μας, εἶπεν ὁ εὐφυολόγος ἀξιωματικός. *Ὁ καλὸς λαβέτω*, ἐπρόσθεσε γελῶν καὶ στρίβων τὰ μουστάκια του.

Φοβοῦμαι ὅτι ὁ καλὸς σᾶς ἐπρόλαβεν, εἶπε μὲ πονηρίαν ἡ κ. Παλβίδου.

Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν, εἶπεν ὁ ξανθὸς κύριος, ὁ ὁποῖος ἔριψεν ἐν τελευταῖον βλέμμα λατρείας καὶ ἐλπίδος εἰς τὰ ὠχρόλευκα ὡς ἀπὸ φίλντισι χέρια του.

Ὅταν ἡ συνοδία τῆς κ. Παλβίδου εἰσῆλθεν εἰς τὴν κυκλοτερῆ στοὰν τοῦ Ζαππείου Μεγάρου εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἐπίτηδες διὰ τοὺς ξιφομάχους ἐξέδρας δύο ἀγωνισταί, εἷς Ἕλλην καὶ εἷς Γάλλος, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν τὴν συνήθη ἄσκησιν τοῦ χαιρετισμοῦ, δι' ἧς ἀρχίζουν πάντοτε οἱ ἀγωνιζόμενοι. Καὶ οἱ δύο, νέοι ἄνδρες μὲ ὡραῖον παράστημα καὶ πολλὴν χάριν εἰς τὰς κινήσεις: Ὁ Ἕλλην ὑπίλαρχος κ. Μηλιώτης Κομνηνὸς καὶ ὁ Γάλλος κ. Gravelot.

Τὰ περὶ τὴν στοὰν καθίσματα εἶναι σχεδὸν κενά. Ὀλίγοι ἀξιωματικοί, ὀλίγοι, ἐλάχιστοι πολῖται, μετρημέναι εἰς τὰ δάκτυλα κυρίαι. Ἔβλεπε κανεὶς ὅτι τὸ σπαθὶ ὡς στολισμός τοῦ ἀνδρὸς ἠμπορεῖ νὰ ἐξασκῇ κάποιον γόητρον εἰς τὸ πολὺ Ἑλληνικὸν κοινόν, ἀλλ' ὡς ὄργανον μάχης καὶ ἀγῶνος πολὺ ὀλίγον ἐκίνει ἐνδιαφέρον καὶ μεταξὺ ἀκόμη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑποχρεωτικῶς ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των ὤφειλαν νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὸ ἀγώνισμα αὐτό. Ἐὰν δὲ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν στενὴν ἐκείνην συνάθροισιν καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν υἱῶν του, βεβαίως ὀλίγον θὰ διέφερεν ἀπὸ τὰς συνήθεις αἰθούσας τῶν ξιφασκιῶν.

Αὐτό, εἶπεν ἡ κ. Παλβίδου, εὐθὺς ὡς ἔλαβε θέσιν ὄπισθεν τῆς Ἄννας, ἀκριβῶς μεταξὺ τοῦ καθίσματος ἐκείνης καὶ τοῦ Κώστα. Σιγὰ-σιγὰ ἐσύστησε πρὸς τὴν νεάνιδα τοὺς κυρίους, οἱ ὁποῖοι τὴν συνώδευαν, ὑπέδειξε δὲ εἰς ἕνα ἐκ τούτων, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε καὶ νοημονέστερον καὶ ἐπαγωγότερον τὸ παρὰ τὰ δεξιὰ τῆς κόρης κάθισμα. Ἦτο ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος, ἄνθρωπος ὄχι ὡραῖος, ἀλλὰ πολὺ συμπαθητικὸς καὶ πολὺ εὐχάριστος εἰς τὰς συναναστροφάς. Ἐδιάβαζε πολύ, ἦτον ἐνήμερος εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, ἦτο ἀφελὴς καὶ μετριόφρων, ἐφαίνετο τίμιος καὶ εὐθὺς ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως σημασίαν, ἐν μιᾷ λέξει ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους κανεὶς ἠμπορεῖ νὰ ὀνειροπολήσῃ διὰ φίλους.

Νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ μὴν εἶμαι τῆς γνώμης σας, εἶπεν ἡ Ἄννα εἰς τὴν κ. Παλβίδου. Καμμία αἴθουσα ξιφασκίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ὡραίαν αὐτὴν στοάν, ἡ ὁποία τόσον ἐνθυμίζει τὴν οἰκοδομικὴν τῆς ἀρχαιότητος. Ἡμεῖς βεβαίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔχομεν πολλὰς Hall καὶ ἀπεράντους, ἔχομεν πολὺ μεγάλας οἰκοδομάς, ἀλλὰ τὸ κάλλος τοῦ περιστηλίου αὐτοῦ δὲν τὸ ἔχομεν πουθενά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πταγώδη χειροκροτήματα ἐδέχθησαν τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων ξιφομάχων, τοῦ Ἕλληνος κ. Πιεράκου καὶ τοῦ Γάλλου κ. de Lavord. Εὐθὺς ἀπὸ τοὺς πρώτους σπαθισμοὺς ἡ Ἄννα μὲ συγκίνησιν προσηλώθη εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος καὶ ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τὸν Ἕλληνα νικητήν. Τέλος πάντων ἔχομεν καὶ ἕνα Ἕλληνα, εἶπεν.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ τελικὸς ἀγὼν αὐτός, ἀπήντησεν ὁ μὲ τὸν μονύελον ξανθὸς ἀξιωματικός. Ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι καὶ εἰς τὸν τελικὸν ἀγῶνα ἡ νίκη θὰ εἶναι ἰδική μας. Οἱ Γάλλοι ἔχουν χάριν εἰς τὰς κινήσεις, ἀλλ' ἂν καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες εἶναι τόσον τεχνῖται ὡς ὁ κύριος αὐτὸς βεβαίως ἡ νίκη θὰ εἶναι ἰδική των. Καὶ ἐξηκολούθησε συζητοῦσα εἰδικώτερον ἐπὶ τῶν ὅρων τῶν τεχνικῶν τῆς ξιφασκίας καὶ ὁμιλοῦσα ὡς κάθε ἄλλη θὰ ὡμίλει δι' ὡραῖα φορέματα ἢ κόσμήματα.

Ὁ Κώστας δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτήν, διότι δὲν ἦτο ξιφομάχος. Ἄλλως τε καὶ ἡ παρουσία τῆς κ. Παλβίδου τὸν ἐκράτει ὑπὸ διαρκῆ ἀγωνίαν. Ἐφοβεῖτο μήπως μία ὀλίγον ἀδιάκριτος φράσις της, ἢ κανεὶς ὑπαινιγμός της ἐπιτηδείως ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν Ἄνναν τὰς προθέσεις του καὶ τὰ κατακτητικὰ σχέδιά του.

Κατὰ τὴν διακοπὴν λοιπὸν τοῦ δευτέρου ἀγωνίσματος ἐπροσποιήθη ὅτι εἶχε κάτι νὰ εἴπῃ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν κ. Παλβίδου καὶ ἀφῆκε τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἄννας θέσιν του, εἰς ἣν ἀμέσως ἔσπευσε νὰ τοποθετηθῇ ὁ μὲ τὸν μονύελον ξανθὸς ἀξιωματικός.

Ἤρχισε τότε ἐκεῖ μία πάλη φιλοφρονήσεων καὶ κολακευτικῶν φράσεων μεταξὺ τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ πολίτου, ἓν εἶδος ἀγῶνος πρὸς κατάκτησιν τῆς πολυφέρνου κληρονόμου, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῶν ξιφασκούντων, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ δημοσίᾳ. Ὁ μὲ τὸν μονύελον ἔφερε πάντοτε εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ὄχι πολὺ ὡραίου πνεύματός του τὴν ὡραιότητα τῶν χεριῶν του. Τὰ ἔστρεφε καὶ τὰ συνέστρεφε ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, τὸ ὁποῖον ἐστήριζε μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν του, μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καὶ τῶν γραμμῶν των ἡ τελειότης νὰ γίνεται καταφανὴς καὶ τὸ ρόδισμα τῶν παλαμῶν καὶ ἡ στιλπνότης τοῦ δέρματος καὶ τῶν ὀνύχων ἡ λεπτότης καὶ ἡ διαύγεια καὶ ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ ἐλαστικότης καὶ ἡ ἀταλότης των νὰ ἑλκύσουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς κόρης.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ μιμικὴ αὐτὴ τῶν χειρῶν καὶ ἡ ἄφωνος ρητορική των, ὡς πολὺ εὐφυῶς τὴν ἐχαρακτήρισεν ἔπειτα ἡ κ. Παλβίδου, ἠμπορεῖ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν νὰ χρησιμεύσῃ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ρητορικήν, διότι ἡ Ἄννα προσέχουσα εἰς τοὺς ξιφομάχους καὶ παρακολουθοῦσα τὰς ἐπιθέσεις καὶ ἀντικρούσεις των μὲ τὸ πάθος ἀνθρώπου τρελλαινομένου διὰ τὴν ἄσκησιν αὐτήν, πολὺ ὀλίγον ἐπρόσεχε εἰς τοὺς λόγους τῶν γειτόνων της ἔστω ἀκόμη καὶ ὅταν ἦσαν εὐφυεῖς καὶ μετρημένοι, ὡς οἱ τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κώστας ἐξήγει εἰς τὴν φίλην του πῶς ὅλως τυχαίως εἶχε συναντηθῆ τὸ πρωί, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του μὲ τὴν Ἀμερικανίδα, πῶς αὐτὴ τοῦ ὡμίλησε πρώτη, καὶ πῶς ἔγινεν ἡ γνωριμία των. Ἀπέφυγε βεβαίως νὰ εἴπῃ καὶ τὰ τῆς βραδινῆς συνεντεύξεώς του μὲ τὴν ἀδελφήν του, ὡς ἀπέφυγε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν πόθον του, τοῦ νὰ γίνῃ ὁ σύζυγος μιᾶς τοιαύτης γυναικός, διὰ τὸν ὁποῖον πόθον τόσον ἀνεπιφυλάκτως εἶχεν ὁμιλήσει τὴν προηγουμένην ἑσπέραν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

Ἐκεῖ εἰς τοὺς ψαρικοὺς καὶ ὡραίους λόφους τοῦ Monferrato, ὅπου αἱ κλιτύες εἶναι σκεπασμέναι ἀπὸ πυκνὰ τῆς καλῶς καλλιεργουμένης ἀμπέλου φύλλα, κατὰ μῆκος τῆς κοιλάδος Bormida, βλέπει τις ποῦ καί που νὰ φαίνωνται ἀρχαῖοι φεουδαλικοὶ πύργοι, τῶν ὁποίων οἱ ἑτοιμόρροποι τοῖχοι τώρα πλέον χρησιμεύουν εἰς κατοικίαν πτηνῶν. Ἂν δὲ εἰσέλθῃς ἐντὸς τῶν πύργων ἐπ' ἀδείᾳ τῶν γηραιῶν φυλάκων, τὰ μόνα λείψανα τὰ ὁποῖα ἀπαντᾷς ἐκ τῶν ἀρχαίων εὐγενῶν κατοίκων εἶναι αἱ εἰκόνες των, ἱππόται περιβεβλημένοι σιδηροῦν θώρακα ἢ βελούδινον μανδύαν, τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον στολίζει σπάνιον γουνάριον. Πόσα δὲ διὰ τὰ ἀρχαῖα ἀριστοκρατικὰ ἐνδιαιτήματα γνωρίζουν οἱ γέροντες, αἱ ζῶσαι αὐταὶ ἱστορίαι! Μίαν ἀκριβῶς τῶν ἱστοριῶν τούτων μοὶ διηγήθη ἐσχάτως εἷς σεβαστὸς γέρων, ὅστις εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὡς ὁ ἴδιος μοὶ εἶπεν, εἰς τὴν πρώτην δεκάδα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Κατὰ τὸ 1612 ἀπέθανεν ὁ δοὺξ τῆς Μαντοῦης καὶ μαρκήσιος τοῦ Μονφεράτου μὴ ἔχων ἄλλον κληρονόμον, εἰμὴ τὴν νεαρὰν θυγατέρα του Μαρίαν, ἀνεψιὰν τοῦ Καρόλου Ἐμμανουὴλ τοῦ Ι τῆς Σαβοΐας, ὅστις ἦτο καὶ κηδεμὼν αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ ἐκ πατρὸς θεῖοι τῆς κόρης διεφιλονίκησαν τὸ δικαίωμα τῆς κηδεμονίας εἰς τὸν Σαβοΐον πρίγκηπα, οὗτος δὲ μὴ ἀνεχθεὶς τὴν προσβολὴν ἔλαβε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Μονφεράτου. Ἂν καὶ ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν ὑπῆρξεν ἐπικερδὴς διὰ τὸν Κάρολον, οὐχ ἧττον ὅμως τοῦ ἐξησφάλισε τὴν ψῆφην τοῦ γενναίου καὶ ἱκανοῦ πολεμιστοῦ, ὥστε πολλοὶ εὐγενεῖς νέοι ἔσπευσαν νὰ τῷ προσφέρωσι τὰς ἐκδουλεύσεις των, τασσόμενοι ὑπὸ τὰς σημαίας του.

Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ κάποιος Balduccio, κόμης τοῦ Castelbuono. Ἦτο νέος ὡραῖος καὶ μεγαλόψυχος καὶ λάτρις τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα εἰς πολλὰς μάχας, καὶ ὁ δοὺξ τῆς Σαβοΐας, ὅστις ἐξετίμα πολὺ τὴν ἀρετὴν ταύτην, τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν πρώτων στρατηγῶν αὐτοῦ. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ, τοῦ ἀναθέτει μίαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ φρουρίου Orsara, ὅπου εἶχε κλεισθῆ εὐγενής τις Ἱσπανός, ὁρκισθεὶς νὰ μὴ παραδοθῇ μέχρι θανάτου. Ἡ θέσις τοῦ φρουρίου ἦτο ἀσφαλής, σχεδὸν ἀπόρθητος. Πρὸ πάντων ἐκ τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους ὅπου ἦσαν σκαμμένοι τάφροι καθέτως.

Ὁ Balduccio ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἡ ὁποία τῷ ἀνετέθη ἦτο πολὺ δύσκολος, μολαταῦτα ἤλπιζε νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα, θαρρῶν εἰς τὴν πολεμικήν του ἱκανότητα, τὸ μάχιμον τῶν στρατιωτῶν καὶ τὴν τύχην, ἥτις μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης τῷ εἶχε φανῆ πάντοτε εὐνοϊκή. Πλήρης ἐλπίδων λοιπὸν ἐπολιόρκησε τὸ φρούριον.

Παρῆλθε μὴν ὅπου εὑρίσκετο εἰς τὸν βράχον ἐκεῖνον μετὰ τῶν στρατιωτῶν του, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε. Ὁ ἐχθρὸς ἦτο προνοητικὸς καὶ ἔμπειρος· δεκάκις εἶχον ἐπιπέσει κατ' αὐτῶν οἱ Ἱσπανοί· ἔβλεπε τὰς στρατιωτικάς του γραμμὰς ν' ἀραιώνωνται πολύ, καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἤρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἐσκέφθη τότε νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν ἐπ' ὀλίγον, ζητῶν ἐν ταὐτῷ παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας ἐπικουρίαν καὶ οὕτως ἔπραξε. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ πλησιάσῃ μόνος, μετημφιεσμένος τὸ φρούριον, ὅπως ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον ὅλας τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, ἂν ὑπῆρχε μέρος τι ὄχι πολὺ ἀσφαλές, ὅπως διατάξῃ νέαν ἔφοδον.

Ἐνδυθεὶς λοιπὸν τὰ φορέματα ἑνὸς τῶν πλανοδίων μουσικῶν τῆς φλογέρας πλησιάζει τὸ φρούριον· ἐπροχώρει θαρραλέος πάντοτε, ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς ἓν δάσος ἀκακιῶν παρετήρησεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ Ἱσπανῶν στρατιωτῶν· ν' ἀντισταθῇ ἤθελεν εἶσθαι παραφροσύνη· ὥστε βλέπων μὲ καλὸν βλέμμα τὴν κακὴν τύχην, τὴν ὁποίαν ἀπήντησεν, ἀφῆκε τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἐντὸς τοῦ φρουρίου ἀθορύβως, μὲ ὕφος ἤπιον καὶ φαιδρόν.

Τὸν παρουσίασαν ἀμέσως εἰς τὸν Don Ramon Gonzales y Tereira, ὅστις ἦτο διοικητὴς τοῦ φρουρίου.

Μόλις ὁ εὐγενὴς Ἱσπανὸς βλέπει τὸν Balduccio,, μὴ ἔχων οὔτε σκιὰν ὑποψίας τίς ἦτο, τοῦ λέγει: Καλῶς ἦλθες! οἱ φθόγγοι τῆς φλογέρας σου καὶ τὰ ἄσματά σου θὰ φαιδρύνουν τὴν θυγατέρα μου, τὴν ὁποίαν ἡ κατηραμένη αὐτὴ πολιορκία ἔκαμε μελαγχολικὴν καὶ σκεπτικήν. Καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἀπατεῶνα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης. Ἅμα ὁ Balduccio εἶδε τὴν νεαρὰν κόρην ἔμεινεν ἐκστατικός. Εἰς ὅλον τὸν ἄκτορ βίον τὸν ὁποῖον εἶχε ζήσει ἕως τότε, καὶ τὰς πολλὰς γνωριμίας, τὰς ὁποίας εἶχε κάμει, δὲν ἔτυχε πουθενὰ ν' ἀπαντήσῃ ὀφθαλμοὺς τόσον μαύρους καὶ ὕφος τόσον ἀγγελικόν.

Ἰδοὺ Rita, εἶπεν ὁ Don Ramon διασκέδασις διὰ σέ· θὰ σοῦ ψάλλῃ τὰ φαιδρὰ ἄσματα τῶν κοιλάδων του καὶ θὰ παίζῃ ἡ φλογέρα του τὴν Monferrina.

— Εὐχαριστῶ, πατέρα μου! εἶπε μετὰ χαρᾶς ἡ κόρη, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Balduccio τοῦ λέγει μειδιῶσα: Τραγούδει λοιπόν. Καὶ ὁ Balducccio ἐτραγούδησε τεχνικώτατα ἓν ἆσμα ἐρωτικόν, λησμονήσας τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας καὶ τὴν πολιορκίαν τοῦ Orsara.

Ἐπέρασαν ἡμέραι καὶ ὁ Balduccio γίνεται ἀγαπητὸς φιλοξενούμενος εἰς τὸ φρούριον· οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τῆς ὡραίας ἐφήδου Ἱσπανίδος τώρα πλέον παρατηροῦν τὸν ξένον τυχοδιώκτην μετ' ἐνδιαφέροντος, τοῦ ὁποίου ἡ μελῳδικὴ φωνὴ ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ σιγὰ-σιγὰ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της καὶ νὰ τῆς προξενῇ παλμούς. Ὁ Balduccio, ὅστις ἦτο διδάσκαλος τῆς τέχνης τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὅπως καὶ τῆς τοῦ Ἄρεως, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔννοήσῃ τί συνέβαινεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης· καὶ τότε ἔδαλεν εἰς πρᾶξιν ὅλα τὰ μηχανουργήματα καὶ τοὺς δόλους τῆς διδασκαλίας του, ὅπως κερδίσῃ ὅλως διόλου τὸ πνεῦμά της, διότι ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ κόρη θὰ ἦτο ἄμυητος εἰς τὸ μυστικὸν τοῦ ἀπορθήτου βράχου.

Εἰς μάτην περιμένουν οἱ πολιορκοῦντες τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των. Ἤρχισαν νὰ φοβοῦνται, νομίζοντες ὅτι τῷ συνέβη κανὲν δυστύχημα, καὶ στέλλουν ἀγγελιαφόρους εἰς τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας, λέγοντες ὅτι ἔγινεν ἀφαντος. Ἀλλ' ὁ Balduccio εἰς τὴν μέθην τῶν ἀρωμάτων τοῦ ἔρωτος δὲν λησμονεῖ καὶ τὴν ἀποστολήν του, καὶ μεταξὺ τῶν θερμῶν φιλημάτων κλέπτει τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν Rita. Μανθάνει ὅτι ὑπάρχει ἓν μονοπάτι εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄρους, ὁπόθεν ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ τις ἀόρατος.

II

Μίαν σκοτεινὴν νύκτα, φρικώδη διὰ τὸν διοικητὴν τοῦ Orsara, ἀκούονται σπαρακτικαὶ κραυγαὶ καὶ κλαγγὴ ὅπλων καὶ πυροβολισμοί· δὲν δίδεται κἂν καιρὸς εἰς τὸν Ramon νὰ ζωσθῇ τὴν σπάθην, νὰ λάβῃ ὅπλον βλέπει τὸ δωμάτιόν του πλῆρες πολιορκητῶν.—Προδοσία! προδοσία! φωνάζει ὁ εὐγενής.

Ἐκ μιᾶς πλαγίας θύρας φαίνεται ἐξερχομένη ἡ Rita λυσίκομος καὶ κάτωχρος ἐκ τοῦ φόβου· βλέπει τὸν πατέρα της περικυκλωμένον ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ ρίπτεται πρὸ τῶν σπαθῶν, αἱ ὁποῖαι διευθύνονται εἰς τὸ στῆθός του, ὅτε δύο χεῖρες τὴν ἁρπάζουν ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ μία φωνὴ λέγει εἰς τοὺς στρατιώτας. Ἡ κόρη αὐτὴ εἶναί τι ἱερόν, μὴ τὴν ἐγγίσῃ κανείς.

Ἡ Rita ἀναγνωρίζει τὴν φωνὴν ἐκείνην, στρέφει τὴν κεφαλήν της καὶ παρατηρεῖ ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν κρατοῦντα αὐτήν· ρίπτει κραυγὴν φρίκης, καὶ δι' ἑνὸς κινήματος ὑπερανθρώπου δυνάμεως ἀπαλλάσσεται τῶν στιβαρῶν χειρῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν κρατοῦν. Φεύγει ὡς ἀστραπὴ ἀναβαίνουσα τὰς βαθμίδας τοῦ Πύργου· ὁ Balduccio τρέχει κατόπιν αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν φθάσῃ εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, καὶ τὴν φωνάζει διὰ τῶν γλυκυτέρων ὀνομάτων. Ἡ Rita φθάνει εἰς τὸ δῶμα, ἔρχεται εἰς τὴν ἄκραν, καὶ εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς ἀκούεται ἡ φωνή της ἀντηχοῦσα εἰς τοὺς λόρους. Πατέρα μου! ἤμαρτον, συγχώρησόν με! Καὶ πρὶν φθάσῃ ὁ Balduccio μέχρις αὐτῆς, ἐξακολουθῶν νὰ τρέχῃ ὀπισθέν της, ἀνοίγει τοὺς βραχίονάς της καὶ ρίπτεται εἰς τὸ χάος, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸ τῶν ποδῶν της.

Ἰδοὺ διατὶ τὸ χάσμα ἐκεῖνο, μοῦ εἶπεν ὁ σεβαστὸς γέρων, δεικνύων μοι διὰ τοῦ δακτύλου τὸ μέρος, ὀνομάζεται μέχρι τῆς σήμερον· «τὸ πήδημα»

Ἐν Μιλάνῳ

Μαρία Πενέλλη

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀμαλαβέργη, θυγάτηρ τοῦ Θεοδωρίκου, βασιλέως τῶν Γότθων τῆς Ἰταλίας καὶ σύζυγος τοῦ Ἐρμανφρουᾶ, βασιλεύοντος εἰς μέρος τῆς Θουριγκίας, ἧς τὸ λοιπὸν κατεῖχον οἱ ἀδελφοί του. Ἡ βασίλισσα συνετέλεσεν ὅπως ὁ εἷς τούτων δολοφονηθῇ, ἐπέμενε δὲ ὅπως ὁ σύζυγός της κηρύξῃ τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατελάμβανεν ὅλην τὴν Θουριγκίαν. Τὸν ἔπεισε δὲ παραθέτουσα εἰς τὸ γεῦμα τὸ ἥμισυ μόνον τῶν μερίδων τῶν φαγητῶν. «Δὲν ἔχεις παρὰ ἥμισυν μόνον θρόνον, τοῦ ἔλεγεν, ὁσάκις τὴν ἠρώτα· τὸ τραπέζι σου δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον σερβιρισμένον».

Καὶ πραγματικῶς ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη, ὁ ἀδελφός του

ἐφονεύθη, ἀλλὰ βραδύτερον ἐν τῇ διανομῇ μετὰ τοῦ συμμάχου βασιλέως Thierry τῶν κτηθέντων μερῶν προέκυψε φιλονικία, καθ' ἣν ὁ τελευταῖος ἐκρήμνισεν ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ Τολμπιὰκ τὸν Ἐρμανφρουά. Ἡ Ἀμαλαβέργη ἐκθρονισθεῖσα ἐζήτησεν ἄσυλον παρὰ τῷ Ἀθαλαρίκῳ βασιλεῖ τῶν Ὀστρογότθων καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε.

Ἑλ νη Γεωργιάδου

ΜΙΑ ΕΥΟΙΩΝΟΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

Αἱ λογοδοσίαι τῶν σωματείων καὶ τῶν ἑταιριῶν εἶναι συνήθως πράγματα πολὺ μονότονα καὶ πολὺ κουραστικά. Οἱ ἀριθμοὶ μιᾶς οἱαςδήποτε διαχειρήσεως ἀνοίγουν καὶ κλείουν τὰ ἐνεργητικὰ καὶ παθητικὰ τῶν λογοδοσιῶν καὶ οἱ ἀριθμοὶ εἶναι τὰ πλέον ξηρὰ καὶ τὰ πλέον ἀχάριστα σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοήσεως. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ κόσμος πολὺ ὀλίγον προσέχει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν λογοδοσιῶν καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη τὰς ἀναγινώσκει.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀνεγνώσθη ἐν τούτοις εἰς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας ἡ λογοδοσία τοῦ ἀρτισυστάτου Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων παρὰ τοῦ προέδρου καὶ ἱδρυτοῦ αὐτῆς κ. Δ. Βικέλα. καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ κ. Βικέλας εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, οἱ ὁποῖοι εἰξεύρουν νὰ στολίζουν τὰς ἁπλουστέρας σκέψεις των μὲ ὡραῖον καὶ θελκτικὸν περίβλημα, ὅμως ἡ λογοδοσία του ὑπῆρξε γυμνὴ στολισμῶν, ἀλλὰ καὶ ἠκούσθη μὲ προσοχὴν καὶ εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπροξένει εἰς τὸ ἀκροατήριόν του τὸ ὡραιότερον ἀπὸ τὰ ποιήματά του.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἀπὸ τὰς τόσας χιλιάδας ἐκδοθέντων βιβλίων καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἐπαγγελμάτων τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν πόλεων καὶ χωρίων τῆς διαδόσεως τῶν βιβλίων καὶ ἀπὸ τὴν μακρὰν ἄλυσιν τῶν ἐκφρασθειῶν εὐχαριστιῶν τοῦ Συλλόγου πρὸς τὴν ποικίλην κατηγορίαν τῶν ὑποστηριξάντων τὸ ἔργον του, ἐν προέκυψεν εὐχάριστον γεγονός, μία ἐξήχθη ἰδέα εὐοίωνος, ἓν ἐκηρύχθη ὡραῖον σάλπισμα νίκης: ὅτι οἱ Ἕλληνες, μεγάλοι καὶ μικροί, ἀνεπτυγμένοι καὶ μὴ ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκουν.

Ἕως τώρα οἱ περισσότεροι Ἕλληνες ἦσαν ἀναγνῶσται μόνον Ἐφημερίδων καὶ κατὰ προτίμησιν τῶν σκανδαλωδεστέρων εἰδήσεων αὐτῶν. Τώρα οἱ πολλοὶ ἀρχίζουν νὰ γίνωνται ἀναγνῶσται καὶ βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἐκλέγει, ἐκδίδει καὶ θέτει εἰς κυκλοφορίαν εἷς Σύλλογος χάριν τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς σκοποῦ τῆς ὑγιοῦς μορφώσεως τοῦ κοινοῦ. Καὶ τὸ πολὺ κοινὸν ἀπεδείχθη ἀντάξιον τῶν ἀγώνων καὶ τῶν προσπαθειῶν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ σωματείου, τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις εἶναι ἀπὸ τὰς πλέον εὐεργετικὰς καὶ ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι παρέχουν περισσοτέρας ἐλπίδας διὰ καλλίτερον μέλλον.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τμῆμα Ἐκπαιδευτικὸν- Διδασκαλεῖον Νηπιαγωγῶν

Εὐφρόσυνος ἑορτὴ ἐτελέσθη τὴν 30 λήξαντος Δεκεμβρίου ἐν τῷ Διδασκαλείῳ. Αἱ μαθήτριαι αὐτοῦ, 42 κατὰ τὸ παρὸν Σχολ. ἔτος, εἶχον ἑτοιμάσει ἀσπρόρρουχα καὶ φορεματάκια, διὰ δέκα ἄπορα παιδία. προσθέσασαι μάλιστα καὶ τὸν ὀβολὸν αὐτῶν εἰς τὰ ὑπὸ τῆς διευθύνσεως παρεχόμενα ὑλικά.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν αὐτὴν προσῆλθον τὰ δέκα παιδάκια καὶ διενεμήθησαν εἰς αὐτὰ πλήρεις ἐνδυμασίαι, γλυκύσματα καὶ μικρὰ παιγνιδάκια.

Ἡ πρόεδρος τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος Κα Λασκαρίδου ὡς καὶ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου, αἱ Και Ε. Κετσέα, Β. Ἀγελάστου, Α. Κουντουριώτου, Ε. Ἐμπεδοκλῆ. Κ. Λεβίδου, Χ. Χαλκοκονδύλη, Μ. Μπαλάνου, Μ. Διομήδους, Ἑλ. Μαλανδρίνου, Χρ. Γεωργαντᾶ, Α. Σπεράντζα, Α. Ζαχαριάδου καὶ Ι. Ὀρφανοῦ προσέφεραν διάφορα ἀθύρματα διὰ τὰ μικρὰ καὶ γλυκίσματα πρὸς φαίδρυνσιν τῆς ἑορτῆς· καὶ οὕτως αἱ μαθήτριαι ἐν πλήρει εὐθυμίᾳ διεσκέδαζον μέχρις ἑσπέρας

ΕΙΣ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τώρα μὲ τὰς ἑσπερίδας καὶ τὰ θέατρα καὶ τὰς παρουσιάσεις καὶ τοὺς χορούς, τὰ ὡραῖα μεταξωτὰ τῆς Καρασταμάτη βασιλεύουν. Οἱ νέοι συρμοὶ μάλιστα τῆς ἀναμίξεως τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου εἰς τὰ ὑφάσματα, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τόσο φουρόρε εἰς τὸ Παρίσι, ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι εἰσήχθησαν παρὰ τῆς κ. Καρασταμάτη.

Διότι πρὸ ἐτῶν αὐτὴ ὑφαίνει μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον τὰς ἀραχνοειδεῖς γάζας της καὶ τὰ ὡραῖα μεταξωτὰ ὑφάσματα. Διὰ τὰ φορέματά σας λοιπὸν τῶν χορῶν καὶ ἑσπερίδων εἰς τῆς κ. Σπ. Καρασταμάτη.

Ἡ Χειραφετημένη. Πρώτότυπον σύγγραμμα τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, 3,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας. Φρ. χρ. 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαρκμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην χειμερινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθηνῶν τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελέτην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλουμένων εἰδῶν:

Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.
Ὑφάσματα ὁλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ παντὸς χρώματος ὁλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
Κορδέλλας μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (Grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1 καὶ ἄνω.
Χασέδες Μανδαπελάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ζακέτας ἐξ ὡραιοτάτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΠΟΜΟΝΗ

Τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Πομόνη κρατεῖ βεβαίως τὰ σκῆπτρα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου καὶ ὅλων τῶν πολυτίμων λίθων παρ' ἡμῖν.

Ἐκεῖ τὰ πολύτιμα μέταλλα εἰς συνδυασμὸν μὲ τὴν τέχνην ἀποτελοῦν ἕνα πρωτοφανῆ πλοῦτον κάλλους καὶ θάμβους, κάτι τόσον ὡραῖον, ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ καὶ αὐτὸν τὸν Morel καὶ αὐτὸν τὸν τόσον φημισμένον παρισινὸν Lalique.

Μὲ ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἐξοδεύσῃ κανεὶς ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ ἐν πολὺ ὡραῖον καὶ αἰώνιον πραγματάκι. Ἀφίνω πλέον τοὺς θέλοντας νὰ ἐξοδεύσουν πολλά. Δι' αὐτοὺς ὄχι μόνον πολύτιμα κοσμήματα καὶ σκεύη, ἀλλὰ καὶ bibelots θαυμάσια ὑπάρχουν εἰς ἀφθονίαν. Δοχεῖα δι' ἄνθη ἀρχαίου ρυθμοῦ, ὡρολόγια, μελανοδοχεῖα, κανδηλέρια καὶ ὅλα τὰ μικρὰ τίποτε, τὰ ὁποῖα στολίζουν τὰς σημερινὰς οἰκίας εὑρίσκονται εἰς μέταλλον λευκόν, θαυμασίως ἐπεξεργασμένα, ἢ μέταλλον παλαιοῦ ἀργύρου ὠξειδωμένου. Τῶν ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων λίθων περιγραφὴν δὲν κάμνομεν. διότι δὲν περιγράφονται. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.